

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 20. Quomodo illi Deus ostenderit quædam, spectantia ipsius
sepulchrum, cineres & ossa, atque corpus resurrecturum ad statum
gloriosum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XX.

Quomodo illi DEUS ostenderit quædam, spectantia ipsius sepulchrum, cineres & ossa, atque corpus resurrecturum ad statum gloriosum.

Manifestavit illi quoque, DEUS nonnulla concernentia ipsius intumulationem & sepulturam. Iam inde ab ipsius initijs, ex quo incepit agere cum DEO, habuerat in animo, ac optaverat sepeliri in templo Societatis IESU, atque Pater Generalis ejus temporis, ipsi id concesserat. Mutavit autem deinde nonnihil quoad id suam mentem, permota magna importunitate cujusdam Domini, sui benefactoris, cupientis, ut sepeliretur in Monasterio Monialium, quod ipse fundabat: cumque ipsi ea in re consensisset, memor, Sanctum Franciscum jussisse, suum cor ferri ad Sanctam Mariam Angelorum, ubi à DEO obtinuerat tam insignes gratias, etiamsi illius corpus sepulture traderet alibi, ita voluit & ipsa, prae vio lumine & approbatione DEI, pro eo tempore, ut, si id fieret, suum cor, ferretur ad templum Societatis, ubi tantum boni assequuta fuerat. Verùm quia causa hujus propositi cessavit, penitusque suis mutata, ut subsunt magna mutationi res hujus mundi, incepit dubitare, propter valde urgentes rationes, ubinam esset sepelienda, si tunc moreretur.

§. I.

Interea, inquit, venerunt ad me quingamei Angeli, & præreverentia, quam illis debeo, cum noverim illorum magnam potentiam, timui. Ipsi verò mihi dixerunt: Noli timere, Soror, quare nos times? Nostra potentia non est contra te, sed pro te. Subitò vidi, quod me exponerent ex meo lecto, collocarentque in sandapila, ubi modo quodam mystico vidi me ipsam, quasi mortuam, & unum illorum Sanctorum Angelorum thuribulo

incensantem corpus defunctum, more consueto, quod idem postea fecit alius. Deinde me posuerunt in quadam arca, quasi loculo mortuali, & inceperunt me auferre, vidique me inferri in templum Domus Professæ Societatis IESU, & loculum illum deponi, atque collocari supra gradus summi Altaris ad latus Evangelij, in muro. Quando ad me redij, interrogavi meos Sanctos Angelos, quid hoc esset, & responderunt mihi: Si, his stantibus, fueris mortua, fiet, quod vidisti.

Mirabiliores sunt sequentes visiones, quibus illi DEUS voluit revelare, quantum aestimet sepulchra & cineres suorum servorum: in hunc enim finem talia representat. Agens, inquit, quodam die cum DEO, vidi illatam à meis Angelis quandam tumbam in meum cubiculum, quæ erat preparata pro sepelienda aliqua persona defuncta, & plurimos Angelos, illam cingentes ac circumdantes. Deinde vidi ingredientem in meum cubiculum Juvenem bonæ ætatis, quasi viginti annorum, valde gravem, vestitum more antiquo, cui ingresso omnes Angeli exhibuerunt magnam reverentiam, & plurimum sunt illum venerati. Non agnovi, quis esset, erat autem tantæ autoritatis, ut illum non fuerim ausa intueri. Ivit rectà ad tumbam, seque quàm gravissimè in illa collocavit, atque decubuit, quasi pro ipso facta fuisset, ac mansit ibi modicum ita jacens, & Angeli ipsum venerabantur ac adorabant. Surrexit deinde ex tumba, cum magna gravitate, ac modo valde eminenti & insolito, accedensque ad me, dixit mihi: Anima, vale, jam enim feci, ad quod veneram, ut scilicet contingerem tumbam, in qua es sepelienda, meque in ipsa collocarem. Tum agnovi,

agnovi, Juvenem illum fuisse ipsum Dominum, & repleta fui solatio, ac obstupui ipsius bonitatem. Deinde Sancti Angeli acceperunt illam tumbam, videnturque mihi ipsam tulisse ad templum Domus Professæ Societatis J E S U, ubi volo sepeliri.

§ I I.

QUOD DEUS propositum habuit in duabus sequentibus revelationibus, est ingens secretum, idque testatur prima visio; Secunda verò videtur esse representatio gloria, quam habebit ipse corpus, quando resurget, ut se reduniat anima. Dum, ait, aliquando his diebus vehementer affligeret à meis doloribus continuis, ac molestijs, & quia habeo hoc meum corpus adeò contractum & consumptum, ut videatur frustatum, concisum, & quasi totum terreum, vidi Majestatem Domini DEI, qui me peramanter aspexit, dixitque mihi: Anima, si essem capax commiserationis, & compassionis, permoveres me ad illam. Quomodo tolerabo, ut tuum corpusculum, quod tantopere inservivit suo Spiritui, tam diu me non fruatur, separatim à sua anima? Nihil tibi amplius dico; hoc enim secretum servo mihi: quod dico, est, me posse facere paradysum ex sepulchris, atque ex ipso inferno (ita solet vocari limbus Patrum) & meos Angelos semper custodituros tua ossa, ipsisque adfuturos. *Tempus manifestabit, quid DEUS velit indicare eo dicto.*

Post hoc mihi dixit Dominus, quasi se non posset continere, quo minus mihi aliquid panderet de illo Divino secreto, quod ejus Majestas mihi dixerat, se reservare sibi, quia non ferebat amor, quo me prosequeretur, ut mihi totum occultaret, ac proinde mihi dixit: Tuorum ossium ac cinerum non obliviscar, neque illos deseram usque ad diem Judicij, imò semper ipsis assistam, tam potens enim ego sum, ut faciam Cælum ex sepulchris mortuorum. Et post tres abhinc vel quatuor dies, dum aliâ vice agerem cum DEO, &

essem valde afflicta, denuò mihi Dominus loquutus est de hac re clarius, dixitque, quam amantissimè, quasi non posset, nostro loquendi modo, se ipsum vincere, ut mihi non loqueretur apertè: Dico tibi verè, quòd post mortem tuam hoc tuum corpusculum sit habiturum paradysum, deliciarum, & solatiorum meorum hic in terra ante Judicium: significans mihi Dominus, solatia ac delicias, derivandas in corpus ab ipsemet DEO, & ab ejus assistentia, atque etiam ipsam animam subinde illi adfuturam. DEUS sit benedictus, propter omnes suas misericordias, Amen.

§. III.

IN Aprili anno 1622. agens cum DEO, more solito, vidi Majestatem Christi JESU Domini nostri, qui se spectandum exhibuit oculis meæ animæ, dixitque mihi: Anima, quid agis? Ego, nihil respondendo me aliquantum abstraxi ab hac visione, & remansi cum DEO, more solito. Deinde paulò post, denuò mihi Dominus comparuit, & ego me similiter abstraxi, sicut priùs. Apparuit mihi tertio: atque jam non potui non attendere, & Divina Majestas mihi dixit: Anima, adverte, ego sum Pastor bonus, ac porto in meis humeris oves meas: & vidi, quòd Dominus haberet in suis humeris oviculam, quæ erat figura mei corporis, quasi involuam aliquo linteo, quod Dominus tenebat suis manibus. Ibi vidi me ipsam. Feci, quantum potui, ut non abriperer in eccliam, maneremque in meo loco, donec non possem amplius; & vidi me totam supra humeros Domini, incepique me non sentire in loco, in quo antea fueram. Dominus ambulavit diutissimè per quandam campestem planitiem, quem sequebantur multi Sancti Angeli, & aliqui diaboli, in specie canum ac luporum ibant post Angelos, qui ejulabant & latrabant, quæ non audent accedere, eò quòd ipsos Angeli abigerent. Postea disparuerunt, Dominus ità pervenit ad declivitatem cujusdam montis non adeò alti, atque postquam eò pervenisset, reposuit se. Domi-

Dominus illam oviculam humi, optimè compositam, & aliquoties se profundè inclinavit, flexisque genibus alloquens suum Æternum Patrem dixit: Pater Æterne, offero tibi & immolo hanc oviculam redemptam meo pretioso sanguine, suscipe illam, Domine, ex mea manu, in sacrificium. Et post hoc Domini dictum, descendit ex Cælo potens ignis, comburens, clarus instar purissimi auri, occupavitque illam oviculam, & combussit, ac absumpsit, quidquid in ea erat terrenum & imperfectum, reddiditque ipsam gratiosissimam, & spirituales, ut videretur esse prædita dotibus gloriosis, quibus fruitura sunt corpora beata post resurrectionem, ita ut nullum indicium rei corporeæ & imperfectæ in illa remaneret. Tum descenderunt ex Cælo, à throno Beatissimæ Trinitatis, quidam radij lucis ac splendoris, clari & potentes, qui permeaverunt illam oviculam ac penetraverunt: atque per illos ipsos ascendebat eadem ovicula, donec perveniret ad thronum Sanctissimæ Trinitatis, ubi se immergit in illud Divinum Esse, & infinitum pelagus Divinitatis: tandem autem paulatim ad me rediit.

§. IV.

PER idem tempus, agendo cum DEO vehementer afflicta à gravissimis doloribus, & confectione totius mei corporis, ut mihi videretur comminui, contempxi Majestatem Christi Domini, qui mihi dixit: Soror, es graviter afflicta, & habes confectionem tuam corpusculum, volo te aliquantum sublevare, attolle oculos & aspice. Elevavi oculos, & vidi ipsum meum corpus non phantasticè, sed reipsà valde clarum, transparens, subtile & agile, ut ipsi nihil aliud videretur deesse, quàm, quòd non volaret: erat elevatum à terra, & mirabar, quòd illud viderem tam pulchrum, & clarum ac præditum dictis qualitatibus. Deinde mihi dixit Dominus: Aspice animam tuam, infunditque ipsam Dominus illi corpori: sicut, dum sol valde resplendens irradiat vitra

crystallina, adeò erant magni splendores lucis, & jucundi ignis, quos anima ex se emittebat, exornando corpus. Mansi diu in hac visione, & postea mihi Dominus dixit: Anima, tua natura est magno pere consumpta & afflicta, veni mecum, & quiesces. Duxit me Dominus ad Cælestem Jerosolymam, ibique mihi ostendit ipsius Majestas gloriam illius cælestis Patriæ, & sui Divini Esse, ac Divinæ Attribute, singula seorsim, Attributum Divinæ Bonitatis, Misericordiæ, Pulchritudinis, Magnitudinis, ac Immensitatis. Et dixit Dominus: Ecce hæc omnia tibi volo dare. Attulit hoc spectaculum mihi maximum solatium ac levamen, & obstupui ac fui attonita, quòd viderem tantam majestatem, præsertim illam æternitatem & perpetuitatem, quòdque omnia essent DEUS, & magis DEUS. Ibi quoque mihi ostendit Dominus gloriam perpetuam, quæ me manebat, pro eo, quòd patiebar.

Quamvis autem hæc omnia mihi fuerint maximo solatio, & levamini, cum ego me advertam esse ita imperfectam ac timidam in meis doloribus, ut nesciam, sime bene resignata, dixi meo Domino: DEUS mi, & Domine mi, mille defectus committo in tuo servitio, & licet verum sit, me aliquid pati, agnosco me tamen tam tepidam, ac adeò consumptam meam naturam, adeoque timidam, ut ignorem, sime bene resignata. Sancti Martyres patiebantur cum tanta lætitia & promptitudine, ut eorum pati, esset potius gaudere, atque in medio tantorum tormentorum erant contenti ac hilares, ut bene esset advertere sanctum Spiritum, quo patiebantur: In me omnia sunt contraria, vivo inter dolores cum mille timoribus, & hi ipsimet me torquent. Dominus mihi respondit: Bene, Anima, beneloqueris; adverte nunc. Martyres patiebantur, ut dicis, quia ego illis dabam meam fortitudinem & mea auxilia, ut pro me paterentur, cum hoc solatio, eò quòd ita fieri expediverit: at ecce, quando ego sum passus pro hominibus, assumpsi co-

R r r

rum

rum fragilitatem, non admisi solatium, fui derelictus ab omnibus creaturis, atque adeò à meo Patre, & cum tanto dolore, ut natura timuerit, ac recusaverit pati, & sit quæsta, senseritque tantas anxietates, & fuerit afflicta, ac sudaverit sanguinem. Hoc ego pro me assumpsi, atque idem, est enim perfectiùs, do tibi. Isto dicto Domini fui summè animata ad patiendum, & plurimùm mihi complacui, in meis doloribus ac afflictionibus, quamvis non absque timore, displicendi DEO.

§. V.

Etiam hoc eodem anno, postquam me quodam die præmonuisset Angelus Custos, ut me resignarem, ad acceptandas gratias, quas mihi DEUS esset præstiturus, per suos Sanctos, vidi ingredientem, per portam cubiculi, quandam processionem Patrum Societatis bipertitam, cum suis pallijs, & luminibus in manibus, cantantium psalmos, sicut fit dum sepelitur defunctus. Erant tamen psalmi jucundi, & canebantur tono læto. Superabant numerum centesimum, & omnes erant animæ beatæ, in fine veniebat Noster sanctus Pater Ignatius indutus elegantissimo & splendidissimo pluviali, cujus unum latum stipabat Sanctus Franciscus Xaverius, alterum Pater Balthasar Alvarez: proximi erant omnes Patres Societatis defuncti, qui fuerunt mei Confessarij. Præcedebant ipsos aliqui Angeli, cum quodam quasi feretro candido, pulchrè exornato, & ante feretrum ibat unus ex Societate, præferens crucem. Postquam advenisset feretrum prope meum lectum, steterunt Angeli, & sancti quatuor Angeli mihi assistentes, me subito acceperunt, indueruntque veste albâ &

pallio cæruleo, posueruntque in feretro, ac deinde illud circumquaq; incensaverunt. Incepit progredi ea pompa, ascendens ad certum spatium, per quosdam gradus, valde latos & amplos, usque ad Cælum: postquam illuc venisset, Angeli aperuerunt portas, & Patres ingrediebantur, singulique deponebant suam stolam, excepto eo, qui ferebat crucem: ubi omnes fuissent ingressi, unaque feretrum, deposuerunt me ex eo, & collocaverunt in pavimento illius Cæli, coopertam nube splendidissimâ, quæ dissipabatur: & continuo me reperi impositam in quandam quasi columnam crystallinam, admodum elegantem & pretiosam. Venit Christus Dominus, & aperuit illam, ac fui inducta ad videndum in ea cælesti Aula ipsam DEUM, in ejus claritate & caligine, sicut aliàs soleo. Vidi etiam, quomodo Sancti essent beati, illâ clarâ visione DEI, & alijs rebus Divinæ Æternitatis. Post omnia me reperi in meo angulo, ita ut non adverterim, quomodo fuerim rediecta; Nostrum autem Sanctum Patrem Ignatium cum suis Socijs vidi juxta me. Incepit mihi declarare mysterium, dicendo mihi: Filia mea, & Soror nostra, omnes nos, quos vidisti, intererimus tuæ sepulturæ. Cùmque ego inciperem turbari, addidit: Meliùs convenis cum Angelo tuo Custode, ipse tibi id declarabit. vale. Sanctus Angelus mihi dixit, eam rem fuisse, quandam adumbrationem ejus, quod eventurum esset in mea sepultura, & corpus meum, priùs inferendum Cælo, ad conspectum DEI, quam hic sepeliatur.

